

Sygn. akt II CSK 729/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku E. [...] Spółki Akcyjnej w W.
przy uczestnictwie E. [X] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 września 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 19 października 2017 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawczyni kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie skarżąca jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na istotne zagadnienie prawne i oczywistą zasadność skargi. Istotne zagadnienie prawne dotyczy charakteru prawnego ujawnienia w księdze wieczystej roszczenia w trybie art. 16 ust. 1 u.k.w.h. oraz tego, czy stanowi ono obciążenie nieruchomości w sensie, w jakim używa się tego pojęcia, wydając postanowienie o zabezpieczeniu w postaci zakazu zbywania i obciążania nieruchomości. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej, wskazującej na występowanie odmiennych ocen prezentowanego problemu oraz na to, że przepisy dotyczące tej problematyki nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Nie jest zaś rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04, niepubl.). Ubocznie należy wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, iż orzeczenie zapadłe w przedmiocie wniosku o wpis roszczenia do księgi wieczystej wywołuje konsekwencje jedynie w płaszczyźnie zabezpieczenia roszczenia poprzez jego ewentualne ujawnienie, natomiast nie rozstrzyga ono o istocie sprawy, a więc o zasadności samego roszczenia będącego przedmiotem postępowania zmierzającego dopiero do uwzględnienia roszczenia nawet ujawnionego w księdze wieczystej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1999 r., III CZ 101/99, niepubl.). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu

podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, niepubl.). Skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona z powodu naruszeń prawa procesowego. Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.